

DE OORLOGSCONFERENTIE DER GEALLIËERDEN TE PARIJS.
De (munitie-)ministers Albert Thomas (*links*) en Lloyd George verlaten het ministerie van Buitenlandsche Zaken, waar de conferentie gehouden werd.

DE OORLOGSCONFERENTIE DER GEALLIËERDEN TE PARIJS.
Monsieur de Brocqueville (*links*) en Generaal Vielmans gekiekt op den laatsten dag der conferentie.

tuin wandelde. Ik ging naar hem toe.

„Hoe is 't, Meissen, zullen we opstappen of blijf je hier logeeren?" vroeg ik schertsend.

„Dat was mijn plan!" was het kalm gegeven antwoord.

„Wat? Hier blijven logeeren?"

„J . . a!"

Ik keek hem ongeloovig aan. Was hem dit ernst of nam hij een loopje met me?

„Ik heb een ontdekking gedaan!" fluisterde hij mij toe.

Ik vroeg hem nadere bijzonderheden, doch hij schudde het hoofd en ik kende mijn vriend genoeg om de zaak verder aan hem over te laten.

Ik stemde dus toe, eenige dagen te blijven, hij had den hotelier zijn besluit reeds te kennen gegeven en met hem de noodige schikkingen getroffen.

daarentegen was ze half leeg, terwijl eenige tabletten op den grond verspreid lagen.

„Een zonderlinge dief, die chocolade eet!" merkte Van Staveren op. „Als het nu een kind was geweest. . . ."

Hij voleindigde den zin niet, maar keek peinzend voor zich uit. Op dit oogenblik werd mijn aandacht getrokken door de vreemde houding van mijn vriend Meissen, die met zijn hoofd scheef als een oude kanarievogel langs de gladde oppervlakte van de marmeren plaat der toilettafel keek. Hij zei echter niets.

We verlieten kort daarop de kamer; Van Staveren knoopte met enkele logé's een gesprek aan, ondervroeg verschillende leden van het dienstpersoneel, zonder dat dit hem veel nader tot zijn doel bracht; niemand kon hem eenige aanwijzing geven; een duplicaat-sleutel van de kamerdeur bestond er niet en alleen de hotelier bezat een looper van alle kamers, doch die bevond zich aan zijn sleutelbos, dien hij steeds in den zak droeg.

Onderwijl had ik mij naar de donkere kamer begeven, die zich in het hotel bevond ten behoeve der amateur-fotografen onder de logé's, om mijn opnamen te ontwikkelen, doch ook deze gaven geen enkele aanwijzing. Ik toonde ze den heer Van Staveren, die mij verzocht ze te mogen meenemen, om ze op het bureau nader te bestudeeren. Hij nam afscheid van den hotelier en ik wilde zijn voorbeeld volgen, toen ik bemerkte dat mijn vriend Meissen de directiekamer verlaten had en doodkalm in den

DE OORLOGSCONFERENTIE DER GEALLIËERDEN TE PARIJS.
Van links naar rechts: Lord Bertie, de Engelsche gezant te Parijs; Mr. Asquith en Sir Ed. Grey, het ministerie van Buitenlandsche Zaken verlatend.

Mijn vriend Meissen heeft er slag van met menschen om te gaan. Hij is een man van de wereld en een aangenaam causeur. Hij had zich dan ook spoedig vrienden gemaakt en ik was niet in 't minst verwonderd hem dienzelfden avond na het diner in de rookzaal aan te treffen temidden van een groepje heeren met wie hij een zeer geanimeerd gesprek voerde. Ik voegde mij bij hen en de uren vlogen om, zoodat het, voordat ik het wist, reeds middernacht was. Af en toe had een der logé's zich naar zijn kamer begeven, Meissen scheen evenwel nog niet de minste aanstalten te maken naar bed te gaan, integendeel, hij was zoo druk in gesprek met den heer Van Heeckeren en een jongmensch van omstreeks achttien jaar, dat hij geen tijd had om aan den tijd te denken.

Op handige wijze wist Meissen het gesprek op den juweelendiefstal te brengen, zeer tot ongenoegen van den heer Van Heeckeren, die er liefst zoo min mogelijk aan scheen te willen denken. Het jonge mensch, Wannink geheeten, die met zijn familie in het hotel logeerde, ging er gretig op in. Hij verkondigde met een jongensachtige pedanterie allerlei theorieën over het geval, bijvoorbeeld, dat iemand een wasafdruk van het slot had gemaakt, zelfs dat iemand zich in de slaapkamer had doen opsluiten.

Eindelijk stond Van Heeckeren op, wat ook voor ons het sein was om op te breken. De heer Wannink scheen nog niet uitgepraat te zijn over 't onderwerp, en ging, terwijl wij de zaal uitstapten, druk gesticuleerende voort zijn meening over de zaak te zeggen. Hij vond het een schande voor het hotel, dat aan den goeden naam beslist afbreuk zou doen, tenzij de dief nog ontdekt werd, waaraan hij na zooveel dagen hard twijfelde.

DE STRIJD IN HET ISONZO-DAL.
Hoe de Oostenrijkers voordeel weten te trekken van de bodemsgesteldheid om zich te beschutten en verdekt op te stellen.

EEN SOMBER WERK.
De begrafenis van de gesneuvelden aan het Russische front. Rechts op de foto ziet men de mannen bezig met het delven der graven.